

Arrest

nr. 292 843 van 16 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 maart 2022, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 31 mei 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker diende op 21 juni 2022, in functie van zijn Belgische echtgenote, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 16 december 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.06.2022 werd ingediend door:

Naam: [A.B.]

Voorna(a)m(en): [Y.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in de hoedanigheid van echtgenoot van [E.B.K.] [...] van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied. er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene blijkt tijdelijk van het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Duitse autoriteiten op 7.08.2018 geldig voor 3 jaar (datum van betekening dd. 8.01.2020). Betrokkene staat nog steeds geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Uit de seining blijkt dat het inreisverbod dateert van 7.08.2018. Uit de verk[r]egen informatie van de Duitse autor[it]eiten omtrent de seining blijkt dat betrokkene op diezelfde datum naar een onbekend adres verhuisd was. Uit het paspoort dat betrokkene voorlegt bij huidige aanvraag blijkt daarentegen dat het is afgeleverd op het Marokkaanse Consulaat te Antwerpen op 15.10.2019. De betekening aan betrokkene van het inreisverbod vond plaats op 8.01.2020. Op 18.08.2021 huwde betrokkene met referentiepersoon in Marokko per volmacht dd. 3.08.2021, gelet bijzondere omstandigheden hem verhinderden om het huwelijk in eigen persoon af te sluiten, in casu het verblijf in België. Op 2.12.2021 diende betrokkene vervolgens zijn eerste aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote in. Het inreisverbod blijkt niet opgeheven of ingetrokken, gezien de seining nog steeds in het SIS systeem was opgenomen toen betrokkene de

eerste aanvraag gezinshereniging indiende in België. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene het inreisverbod van 3 jaar niet heeft opgevolgd en aldus België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied moet verlaten.

Het zou bovendien onverenigbaar zijn met artikel 25, eerste lid van de 'Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14.05.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijk grenzen' (of de Schengen-uitvoeringsovereenkomst) om te stellen dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat. Wanneer immers een lidstaat overweegt een verblijfstitel at te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling bepaalt art. 25 dat dit slecht kan 'om ernstige redenen in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge nationale verplichtingen' en dat deze lidstaat in ieder geval vooraf in overleg dient te treden met de signalerende lidstaat en rekening houden met 'de belangen van deze lidstaat'. Wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, kan een andere Schengenlidstaat geen abstractie maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient ongeacht of de betrokkene het Schengengrondgebied al dan niet reeds verlaten heeft. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Duitse autoriteiten.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Uit het administratief blijkt dat betrokkene op 18.08.2021 een huwelijk per volmacht is aangegaan in Marokko met de referentiepersoon, met andere woorden na het nemen van het inreisverbod en de betekening aan betrokkene op 8.01.2020

Een huwelijk geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van een inreisverbod dient er te worden beoordeeld, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals in artikel 40ter voorzien, namelijk het bewijs van de verwantschap, het paspoort van betrokkene, het bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, het bewijs van voldoende huisvesting, het bewijs van ziektekostenverzekering voor hen beiden. Tevens legt betrokkene ook bewijsstukken voor van de bestaansmiddelen die hij in eigen hoofde genereert. Op basis van deze staving stukken kan er echter niet toe worden besloten dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. In het dossier zijn er geen enkele elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch blijkt het omgekeerde het geval. Eveneens blijken zowel betrokkene als referentiepersoon, uit de voorgelegde loonfiches bij de aanvraag, geruime tijd ononderbroken tewerkgesteld. Zowel betrokkene als de referentiepersoon blijken dus onafhankelijk in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Bijkomend blijkt de referentiepersoon ook vanaf haar geboorte Belgische. Het is dus redelijk te stellen dat zij als Belgische onderdaan een voldoende stabiel netwerk en omgeving heeft, een voldoende stabiele financiële situatie heeft om voor zichzelf te kunnen zorgen, alsook kan gebruik maken van allerhande ondersteuning die in België ter beschikking is. En nog, betrokkenes partner verbleef voor zij betrokkene leerde kennen, overeenkomstig de informatie in haar rijksregister, ook in België en Duitsland zonder de ondersteuning van betrokkene. De referentiepersoon verblijft sedert juli 2020 opnieuw onafgebroken in België (voorheen vanaf 2011 verbleef zij in Duitsland), terwijl betrokkene de referentiepersoon pas is komen vervoegen op 2.12.2021. Er kan niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een huwelijk met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van

betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

De verplichting om het Belgische grondgebied en bij uitbreiding het Schengengrondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn partner. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn partner te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Schengengrondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenals staat het vrij dat betrokkene [en] de partner zich elders vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de partner niet kan gedwongen [...] worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes echtgenote en het kind ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238 596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15 12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Samengevat, gezien het bestaan van het inreisverbod, kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter. Het afgeleid verblijfsrecht achtten wij evenmin van toepassing. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep laattijdig is en verstrekt de volgende toelichting:

"[...]"

In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 16 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd op 21 december 2022 bij aangetekende brief ter kennis gebracht van verzoeker. Verzoeker toont het tegendeel niet aan in zijn verzoekschrift. Verzoeker beweert dan wel dat de bestreden beslissing op 23 december 2022 aangetekend verstuurd werd, doch dit stemt niet overeen met de gegevens beschikbaar in het administratief dossier. Zo bevindt zich in het administratief dossier een e-mail van het gemeentebestuur van Boom waarbij het bewijs dat de aangetekende zending werd afgeleverd aan verzoeker, wordt overgemaakt aan de verwerende partij. Overeenkomstig de gegevens beschikbaar op de website van de postdiensten, en zoals werd overgemaakt door het gemeentebestuur van Boom, werd de aangetekende zending inderdaad verstuurd op 21 december 2022 en werd deze reeds op 22 december 2022 afgeleverd aan verzoeker (zie bijlage 1). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing pas op 23 december 2022 aangetekend verstuurd werd. Op de akte van kennisgeving staat dan wel 23 december 2022, doch hieruit kan niet afgeleid worden dat dit de datum is waarop de beslissing aangetekend verstuurd werd. Verzoeker kan evenmin voorhouden dat hij hiervan uitging nu de bestreden beslissing reeds op 22 december 2022 werd afgeleverd aan verzoeker. Indien verzoeker niet zeker was van de datum waarop de bestreden

beslissing verstuurd werd, kon hij dit gemakkelijk nagaan door middel van een opzoeking van het nummer van de aangetekende zending. Op de akte van kennisgeving staat het nummer van de aangetekende zending vermeld. Verzoeker was dan ook in de mogelijkheid om na te gaan wanneer de bestreden beslissing verstuurd werd, nu hij deze reeds op 22 december 2022 ontvangen heeft. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet begint de beroepstermijn te lopen wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De beroepstermijn begint dus te lopen vanaf 26 december 2022.

Overeenkomstig artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet eindigt de beroepstermijn op dinsdag 24 januari 2023. De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift tot nietigverklaring betrof derhalve dinsdag 24 januari 2023. Het beroep werd echter ingediend op donderdag 26 januari 2023. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg laattijdig ingesteld. Gelet op bovenstaande is verwerende partij de mening toegedaan dat het door verzoekende partij ingestelde beroep onontvankelijk is."

2.2. Verzoeker repliceert als volgt in zijn synthesesamenvatting:

"Zoals gesteld wordt het beroep tijdig ingediend op 26 januari 2023.

Ivm met de nota van verweerder dd 3 maart 2023.

Deze nota tart elke verbeelding.

Niet alleen volgt daaruit hoe onbetrouwbaar een Overheid zich kan opstellen tov de burgers doch daarenboven volgt er tevens uit dat de gemachtigde onomwonden aangeeft dat valsheid in overheidsgeschriften werd gepleegd door de administratief medewerker, mevrouw [V.V.R.] van de gemeente Boom.

Zoals gesteld en zoals ook volgt uit de Akte van Kennisgeving (verso van de beslissing) werd de bestreden beslissing dd 16/12/2022, bijlage 20, als volgt ter kennis gebracht van verzoeker :

" Ten jare 2022 op 23 december 2022

Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor asiel en Migratie

heb ik ondergetekende [V.V.R.], administratief medewerker aan [A.B.Y.] [...]

kennis gegeven van de beslissing van 16/12/2022 tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

Er werd door mijn toedoen afschrift overhandigd van deze beslissing ...

handtekening van de Overheid (naam en stempel van de gemeente)

handtekening van de vreemdeling - (nihil want aangetekend verzonden)

Op het exemplaar van de akte van kennisgeving dat door de gemachtigde gevoegd werd bij de nota dd 03/03/2023 plakt plots een barcode van een aangetekende zending ; zagezegd de barcode van de aangetekende zending waarmede de kennisgeving gebeurde.

De gemachtigde deelt tevens track en trace gegevens van B-post mee voor de overeenkomstige barcode. Hieruit volgt dat een zending met deze barcode in het systeem van B-post werd opgenomen op 21/12/2022 en aan huis werd geleverd op 22/12/2022.

Niet meer, niet minder

Verzoeker merkt op:

1. Er geen barcode werd gekleefd op het exemplaar van de Akte van kennisgeving dd 23/12/2022, die hij ontving

Verzoeker ontving een origineel van de Akte van betekening zonder barcode : - zie stuk 1 bijlage

(ondergetekende merkt op dat de rechtsonderhorigen nooit een exemplaar met barcode van de aangetekende zending ontvangen zoals volgt uit al de andere dossiers)

2. Er geen enkel bewijs voorligt dat de barcode, effectief deze is van de zending verzonden aan verzoeker .

Uit de gegevens van track en trace van B-post, kan enkel opgemaakt worden dat een zending met de overeenkomstige barcode werd verzonden en afgeleverd aan huis.

De bestemming van die zending wordt niet vermeld noch "het huis" waar de zending afgeleverd werd.

3. Dat de handelswijze van de ambtenaar abnormaal overkomt.

Dat het officiële bewijs van de aangetekende zending (waarvan een blanco voorbeeld in bijlage) met barcode; vermelding van de naam en het adres van de verzoeker en afgestempeld door de postdiensten, niet wordt meegedeeld.

Bij meerdere zendingen worden er bladen gebruikt met op horizontale lijnen - telkens 1 zending per lijn - de barcode, naam en adres van de geadresseerden.

4. Dat op het exemplaar van de Akte van kennisgeving dd 23 december 2023, zoals meegedeeld door de gemachtigde met de nota dd 03/03/2023, het strookje nr 2 werd gekleefd; zijnde het strookje dat normaal gekleefd wordt op een antwoordkaart en dat voor het overige geen nuttige dienst heeft omdat het los van een antwoordkaart niet toelaat om de geadresseerde te identificeren.

De stukken meegedeeld door de gemachtigde zijn derhalve niet bewijskrachtig. Zij hebben geen enkele bewijskracht.

Zij kunnen de bewijskracht van de authentieke akte van kennisgeving niet weerleggen.

Nu de Akte van kennisgeving - een openbaar document - duidelijk als datum van kennisgeving 23 december 2022 vermeldt, kan zomaar niet aangenomen worden dat de beslissing dd 16/12/2022 waartegen huidig beroep, al voor deze datum werd verzonden/ ter kennis werd gebracht.

De administratief medewerker van de gemeente Boom heeft de kennisgeving duidelijk op 23 december 2023 ondertekend en duidelijk gesteld dat zij kennis geeft van de beslissing op 23 december 2022.

Indien men per impossibile zou aanvaarden dat de kennisgeving toch zou plaats gevonden hebben op een datum voorafgaand aan 23 december 2022, maakt de administratief medewerker van de gemeente Boom zich schuldig aan valsheid in openbare geschriften.

Zij heeft dan immers een valse datum vermeld op de Akte van kennisgeving en deze bekrachtigd met haar handtekening.

Verzoeker houdt zich het recht voor om strafrechtelijke klacht in te dienen. Art. 194 en volg stafwetboek

Schade die verzoeker lijdt moet hersteld worden op basis van artikel 1382 en volg BW.

Dit wil zeggen dat verzoeker moet gebracht worden in de situatie zonder foutieve misleiding door de ambtenaar en dat niet anders dan aangenomen kan worden dan dat de beslissing ter kennis werd gebracht op 23 december 2022, waarbij het beroep tijdig werd ingesteld op 26 januari 2023.

De ambtenaar handelde in ieder geval onzorgvuldig.

De zorgvuldigheidsplicht ligt vervat in artikel 1382 BW en bepaalt dat elke daad, nalatigheid of onvoorzichtigheid van de mens waardoor aan een ander schade wordt veroorzaakt, degene door wiens schuld de schade is ontstaan, verplicht om deze te vergoeden.

De schade die men lijdt door andermans schuld kan worden verplaatst naar degene door wiens "schuld" de schade is veroorzaakt.

Tevens legt de administratief medewerker van de gemeente Boom dan ook alle regels inzake behoorlijk en eerlijk bestuur naast zich neer.

Ais rechtsonderhorige moet men er immers van uit kunnen gaan dat de Overheid eerlijk en oprecht is in haar handelen; wat uiteraard impliceert dat brieven en zeker kennisgevingen van belangrijke documenten, die termijnen laten lopen, niet anti- of post worden gedateerd, waardoor de rechtsonderhorige wordt misleid.

Daarbij past het zeker niet om hangende een betwisting/procedure een document voor te brengen dat niet identiek is aan het document dat ter kennis werd gebracht van de rechtsonderhorige; mn in casu een akte van kennisgeving waarop een barcode werd aangebracht, die niet voorkwam op het origineel verzonden document aan verzoeker en om daarbovenop nog te poneren alsof wel een identiek document werd overgemaakt.

Het kan niet van verzoeker verwacht worden dat hij, bij de ontvangst van de beslissing met vermelding als datum van kennisgeving 23 december 2022, deze gegevens in twijfel trekt en zelf op onderzoek uitgaat.

Indien men toelaat dat post-gedateerde brieven (maw op latere datum dan verzonden gedateerd); post-gedateerde akten van kennisgevingen door een Overheid; post-gedateerde akten van betekening door een deurwaarder; mn. akten die termijnen doen lopen uitwerking zouden kunnen hebben vanaf een datum voorafgaand aan de datering door de bevoegde ambtenaar, wordt er afbreuk gedaan aan de rechtszekerheid en kom[...]en we in chaos terecht.

In casu kan niet tegen de officiële datering van de Akte van kennisgeving op 23 december 2022, geautoriseerd door de handtekening van een bevoegde ambtenaar, aangenomen worden dat de kennisgeving (in casu per aangetekend schrijven) niet op 23 december 2022 gebeurde maar al gebeurd was 2 dagen voor datum.

Verzoeker mocht er op vertrouwen dat de kennisgeving (per aangetekend schrijven) gebeurde op 23 december 2022.

In ondergeschikte roept verzoeker in dat hij bedrogen werd door de misleidende handelswijze van de ambtenaar en roept bij overmacht in.

Het beroep werd tijdig ingediend op 26 januari 2023 en is ontvankelijk.”

2.3. De Raad dient vast te stellen dat verweerder weliswaar een document aanbrengt waaruit blijkt dat een aangetekende zending met nummer 010542188500452621220322575046 op 21 december 2022 door de postdiensten werd ontvangen en dat deze zending op 22 december “aan huis” werd afgeleverd, doch uit dit stuk niet kan worden afgeleid dat deze zending gericht was aan verzoeker en op het adres waar hij verbleef werd afgeleverd. Het loutere gegeven dat een kleefstrookje met hetzelfde nummer op de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, waarin bovendien wordt verwezen naar een kennisgeving op 23 december 2022, werd aangebracht kan niet tot een ander besluit leiden. Een door de postdiensten afgestempeld document dat zou toelaten vast te stellen dat de aangetekende zending met nummer 010542188500452621220322575046 de zending is die aan verzoeker werd gericht werd niet aangebracht.

De Raad kan slechts concluderen dat geen bewijs voorligt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing voor 23 december 2022 ter kennis werd gebracht en er kan dan ook niet worden besloten dat het ingestelde beroep laattijdig is.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende in zijn synthesesamenvatting:

“Verzoeker vroeg de gezinshereniging aan op 14/01/2021 in functie van zijn Belgische echtgenote, Mevrouw [E.B.K.]

De bijlage 19ter werd afgeleverd.

Op 16/12/2022 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris dat geen toepassing kan gemaakt worden van art 40ter. Het afgeleid verblijfsrecht werd niet van toepassing geacht. Het recht op verblijf werd geweigerd en het AI van verzoeker werd ingetrokken

Volgens de bestreden beslissing diende verzoeker niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter VW 15/12/1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en beschikt verzoeker niet over dit recht gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en bevindt hij zich artikel 3, alinea 1,5° van de VW van 15/12/1980 en zodanig in illegaal verblijf.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Duitse autoriteiten op 07/08/2018 geldig voor de termijn van 3 jaar.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt bijgevolg dat verzoeker niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden van art 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt evenwel in zijn beslissing dd 16/12/2022 dat de aanvraag gezinshereniging kan primeren op het inreisverbod indien geoordeeld wordt dat verzoeker een afgeleid verblijfsrecht, als echtgenoot van een Unieburger, kan bekomen op basis van de afhankelijkheidsrelatie met zijn echtgenote.

De gemachtigde verwijst in dit kader naar het Arrest van het Hof van Justitie dd. 8 mei 2018 (Arrest C-82/16)

Zonder enige verder van nazicht dan wel bevraging, stelt de gemachtigde dus dat er geen enkele reden terug te vinden is waarom hij niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote / dan wel een waarom er een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou moeten weerhouden worden.

Verder stelt de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep, in fine dat de DVZ wel degelijk een verblijfsaanvraag met het oog op een GH niet in aanmerking kan nemen op de enkele grond dat de derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden op voorwaarde dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de Unieburger en de derdelander.

Verzoeker werd volkomen verrast door deze motiveringsgrond van de gemachtigde van de staatssecretaris. Hij werd immers nooit op de hoogte gesteld van het gegeven dat hij zich diende te beroepen op een afgeleid verblijfsrecht en dat hij in dit kader een afhankelijkheidsrelatie met zijn echtgenote diende aan te tonen.

Bij de aanvraag gezinshereniging dd 02/12/2021 heeft hij voldaan aan al de voorwaarden gesteld bij art 40ter VW dd. 15/12/1980.

Het tegendeel wordt niet gesteld in de bestreden beslissing.

Indien bijkomende elementen nodig waren om de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op een volledige en juiste manier te kunnen beoordelen; had de betrokken overheidsdienst - de DVZ ; zij het via de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen - minstens de nodige informatie moeten meedelen aan verzoeker zodat hij in de gelegenheid was om de nodige elementen en bewijsstukken aan te leveren.

Door dit niet te doen, bleef het dossier van verzoeker onvolledig.

De Staatssecretaris is evenwel verplicht in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing. Deze motieven moeten afdoende zijn;

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid zijn vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en de juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat hij met kennis van zaken kan beslissen.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in zijn beslissing dd 29/06/2021 i.v.m. de beoordeling van een eventueel afgeleid verblijfsrecht op basis van een afhankelijkheidsrelatie gewoonweg " Niets wijst er in het administratief dossier op dat een van hen beide niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod "

Uiteraard was er in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom verzoeker niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote.

Verzoeker wist niet dat deze informatie gevraagd werd.

Indien aan de rechtsonderhorigen geen enkele informatie wordt meegedeeld of geen enkele vraag wordt gesteld naar mededeling van bijkomende informatie die noodzakelijk is voor een juiste beoordeling van hun aanvraag, handelt de overheid onzorgvuldig en bereid zij haar dossier onzorgvuldig voor.

Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij deze informatie niet meedeelde ; nu de vraag tot mededeling niet volgt uit de toepasselijke wetgeving ; doch de gehanteerde beoordelingsgronden enkel volgen uit rechtspraak dan wel bepalingen, waarvan verzoeker normaliter geen kennis heeft.

De zorgvuldigheidsnorm houdt in dat het bestuur de beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Aan de overheid wordt hiermee een zekere actieve rol toebedeeld om alle nodige informatie te vergaren en om minstens bijkomende informatie op te vragen aan de rechtsonderhorige; zeker waar blijkt dat de rechtsonderhorige niet op de hoogte kon zijn dat bepaalde noodzakelijke informatie moest meegedeeld worden.

Verzoeker had inzake bijkomende informatie over de afhankelijkheidsrelatie met zijn echtgenote kunnen meedelen.

Indien verzoeker verwijderd wordt van het grondgebied zal zijn echtgenote hem noodzakelijkerwijze moeten volgen en verplicht worden om het grondgebied van de EU te verlaten en derhalve al haar rechten als EU burger verliezen.

Dat art 43 VW verder bepaalt dat de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden enkel mogen geweigerd worden als zij een gevaar vormen voor de openbare orde;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de staatssecretaris is nagegaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft.

Geen enkel wetsartikel van de Vreemdelingenwet noch van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat de aanvraag voor een verblijfskaart " als ander familielid " niet in overweging kan worden genomen wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod.

Noch in de Vreemdelingenwet , noch in het Vreemdelingenbesluit is bepaald dat de bijlage 19ter, omwille van een inreisverbod, als onwettig of als onbestaande wordt beschouwd.

De bestreden beslissing kan niet gevolgd worden, waar ze als motivering stelt om te beslissen tot de intrekking van de bijlage 19, dat verzoeker, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, in het buitenland een aanvraag moet indienen om het reisverbod op te heffen.

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet regelt immers enkel de modaliteiten van de opheffing en de schorsing van een inreisverbod, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart.

RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598

Verzoeker verwijst ook naar het Arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 nr. C-82/16; dat zegt: " Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of te dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen.

Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen de genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

Verzoeker verwijst tevens naar het Arrest van uw Raad nr 217.642 van 28 februari 2019 inzake RvV 196833/11, waarbij duidelijk werd verwezen naar het Arrest van het Hof van Justitie dd 8 mei 2018 in de zaak K.A. ea t. Belgische Staat, waarin het Hof zich heeft gebogen over de onderhavige kwestie omtrent de verhouding tussen een definitief inreisverbod en een later ingediende aanvraag tot gezinshereniging en duidelijk tot het besluit kwam dat de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met

een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.”

[...]

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsprincipe werd geschonden.

Verzoeker werd in zijn redelijke verwachtingen verschalkt.

De beslissing waartegen beroep weigert de aanvraag van verzoeker van een verblijfskaart als echtgenoot van een Belgische vrouw, die lange tijd in Duitsland verbleef (vanaf 2011 tot 2020) voor haar terugkeer naar België met het oog op het verder zetten van de samenleving met haar huidige echtgenoot, omdat verzoeker geseind staat in het SIS (SISII Verordening) en aldus niet voldoet aan de binnenkomst voorwaarden van artikel 3,5° van de VW.

Artikel 3,5° van de Vw maakt toepassing van artikel 6.1d van de Eu verordening 2016/399 van het Europese Parlement en de Rad van 9 maart 2016 betreffende de Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen.

Artikel 6 luidt:

" Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1d. niet met het oog op weigering van toepassing SIS gesignaleerd zijn

Artikel 24 van de SIS II-verordening bepaalt dat een onderdaan van een derde land kan worden gesignaleerd omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat een onderdaan van een derde land kan worden gesignaleerd indien tegen hem een maatregel tot verwijdering, weigering van toegang of uitzetting genomen is, vergezeld van een verbod op binnenkomst.

Alleen redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid mogen het inreisrecht en het verblijfsrecht van onderdanen van een derde land die recht op vrij verkeer geniet, beperken.

(Uitvoeringsbesluit 2013/115/EU)

Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Strafrechtelijke veroordelingen zijn op zich geen voldoende reden.

De genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene.

Er moet dus ook voldaan zijn aan artikel 27, lid 2 van de richtlijn.

Verzoeker verwijst naar de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn (20[0]4/38/EU)

Hierbij nemen we dat verzoeker met een niet verst[re]ken inreisverbod, afgeleverd door de Duitse autoriteiten op 07/08/2018 voor 3 jaar, het Schengengrondgebied niet [heeft] verlaten. Hij heeft zich binnen Schengen verplaatst van Duitsland naar België.

De nieuwe aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient derhalve door de DVZ ten gronde onderzocht te worden.

Er kan niet beslist worden om de aanvraag niet in aanmerking te nemen op basis van een bestaand inreisverbod.

Dvz zou de aanvraag ten gronde kunnen weigeren, indien zou blijken dat verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving ; waarbij een afweging moet gemaakt worden tussen zijn belangen en deze van de samenleving.

Deze regels over het inreisverbod zijn ook van toepassing op familieleden van Belgen (art 40ter par 2 VW) Deze kunnen zich daarbij ook rechtstreeks beroepen op het Unierecht, indien verzoeker en de Belg gebruik hebben gemaakt van het vrij verkeer van personen binnen de Unie. In casu verbleef verzoeker aanvankelijk in Duitsland

Woonde zijn huidige echtgenote in België tot 2011 en vervolgens meerdere jaren in Duitsland om terug te keren naar België sedert juli 2020

Dvz heeft in casu niet nagegaan of verzoeker al dan niet begunstigde is van het recht op vrij verkeer en of hij al dan niet zou kunnen vallen onder de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 43 van de Vw stelt in ieder geval dat de aanvraag van verzoeker om een verblijfskaart[t] te verkrijgen op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote enkel kon geweigerd worden om redenen van openbare orde."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en dat gelet op het feit dat hij, overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, geen toegang heeft tot het grondgebied van de Schengenstaten hij uiteraard ook niet tot een verblijf kan worden toegelaten. Verweerder heeft aangegeven de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in aanmerking te hebben genomen en uiteengezet op welke gronden hij oordeelde dat er geen afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote die zou vereisen dat toch een recht op verblijf wordt toegestaan. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Daarnaast merkt de Raad op dat het niet betwist is dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een nog steeds rechtsgeldig inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Verzoeker, die nadat hij in Duitsland werd geseind met het oog op het betalen van een geldboete of het ondergaan van een vervangende gevangenisstraf, op onwettige wijze naar België reisde kende duidelijk de draagwijdte van de door de Duitse autoriteiten genomen beslissing. Het feit dat hij ervoor koos om, ondanks het feit dat hij onwettig in België verbleef en zijn echtgenote in het Rijk woont, via een volmacht aan zijn vader, in Marokko te huwen, toont aan dat hij zich zeer bewust was van het feit dat hij geen toegang had tot de Schengenruimte en dat hij bij een vertrek niet zonder meer zou kunnen terugkeren naar een Schengenstaat. Hij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat hij werd "*verrast*" door het feit dat verweerder het bestaan van het inreisverbod bij de besluitvorming inzake zijn verblijfsaanvraag betrof en dat hij "*in zijn redelijke verwachtingen [werd] verschalkt*".

De Raad benadrukt verder dat verweerder in aanmerking nam dat het Hof van Justitie (HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16) reeds aangaf dat artikel 20 van het verdrag betreffende werking van de Europese Unie een beletsel zou kunnen vormen om, op grond van het bestaan van een inreisverbod, de verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg af te wijzen. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat het Hof van Justitie slechts een beletsel weerhield in het geval de afhankelijkheidsrelatie tussen de burger van de Unie en diens familielid, dat een aanspraak op een recht op verblijf laat gelden, dusdanig is dat de weigering om dit familielid een verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk wordt gedwongen om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen. Het Hof van Justitie verduidelijkte dat wanneer de te vervoegen burger van de Unie meerderjarig is "*alleen in uitzonderlijke gevallen*" kan worden besloten dat er een dergelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat. Verweerder heeft in casu op correcte gronden vastgesteld dat verzoekers echtgenote, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen drieëntwintig jaar oud was, volwassen is en dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat deze vrouw zelf in haar levensonderhoud kan voorzien en er geen elementen zijn die erop wijzen dat zij of verzoeker niet over de mentale of fysieke capaciteiten zou beschikken om een zelfstandig leven te leiden.

Waar verzoeker erop wijst dat indien hem nooit uitdrukkelijk werd gevraagd om een bijzondere afhankelijkheidsrelatie met zijn echtgenote aan te tonen, kan het volstaan op te merken dat verzoeker niet aantoont dat hij, indien deze vraag hem zou zijn gesteld, in dit verband dienstige stukken had kunnen aanbrengen, zodat niet blijkt dat hij enige belang heeft bij deze grief. Daarenboven blijkt uit het gegeven dat verzoekers echtgenote, een jonge, gezonde vrouw, reeds jaren werkt op zich reeds afdoende dat zij niet afhankelijk is van verzoeker. Door louter te poneren dat wanneer hij het grondgebied van de Schengenstaten dient te verlaten zijn echtgenote hem noodzakelijkerwijs zal moeten volgen weerlegt verzoeker verweerders op feiten gebaseerde argumentatie niet.

De bestreden beslissing is niet gesteund op artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker lijkt te willen aangeven dat de bestreden beslissing niet kan worden gebaseerd op voormelde wetsbepaling – waarnaar in de bestreden beslissing zelfs niet wordt verwezen – gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Het feit dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren op grond van de in dit artikel voorziene redenen impliceert voorts niet dat hij niet de mogelijkheid heeft om op andere gronden, zoals de vaststelling dat er, ingevolge een rechtsgeldig inreisverbod, geen recht op binnenkomst bestaat, een verblijfsaanvraag te weigeren. Het gegeven dat verweerder niet onderzocht of aan de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten is voldaan laat dan ook niet toe te oordelen dat enige onwettigheid werd begaan of dat onzorgvuldig werd opgetreden. Verzoekers standpunt dat verweerder “enkel” op basis van de gronden die zijn vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag kan weigeren vindt geen steun in de wet.

Door uiteen te zetten dat noch in de Vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen expliciet is voorzien dat verweerder kan weigeren om een verblijfsaanvraag in te willigen op grond van de vaststelling dat de aanvrager onderworpen is aan een inreisverbod toont verzoeker evenmin aan dat de bestreden beslissing kaduuk is. Deze regelgeving voorziet immers niet in een beperkende opsomming van de precieze gronden op basis waarvan een verblijfsaanvraag kan worden afgewezen en bepaalt ook niet dat verweerder niet vermag te verwijzen naar de rechtsgevolgen van een eerder genomen beslissing.

Verweerder heeft ook niet geweigerd om verzoekers verblijfsaanvraag in aanmerking te nemen op de enkele grond dat hem de toegang tot de Schengenruimte werd onzegd. Hij heeft, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, onderzocht of er, ondanks het inreisverbod waaraan verzoeker is onderworpen, niet toch een verblijfsrecht moet worden erkend en hij heeft toegelicht waarom hij meende dat dit niet het geval is. Verzoeker kan, los van het feit dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 217 642 van 28 februari 2019, dat betrekking heeft op een zaak waar werd nagelaten om de weerslag van een weigeringsbeslissing op de situatie van de burger van de Unie te onderzoeken.

Verweerder heeft correct geoordeeld dat hij, alvorens te onderzoeken of een vreemdeling tot een verblijf kan worden toegelaten, eerst dient na te gaan of deze vreemdeling toegang heeft tot het Rijk en in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat verweerder de toegang tot het Rijk kan weigeren aan de vreemdeling die ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank. Het staat, zoals reeds gesteld, ook niet ter discussie dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod en is gesignaleerd in het SIS.

In de mate dat verzoeker nog verwijst naar de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG kan het volstaan aan te geven dat niet blijkt dat deze richtlijn in casu van toepassing is. Verzoeker is immers geen burger van de Unie en hij trad in het huwelijk met een Belgische vrouw die op het ogenblik van het huwelijk in België verbleef. Hij kan dus niet worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie die gebruik maakt van zijn/haar recht op vrij verkeer. Verzoekers uiteenzetting dat hij aanvankelijk in Duitsland verbleef en dat ook zijn huidige echtgenote tot juli 2020 in dat land woonde wijzigt hieraan niets. Het is

niet omdat zijn echtgenote ooit – en voor er een juridische band met verzoeker bestond – in Duitsland verbleef dat voormelde richtlijn in casu van toepassing zou kunnen zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden blijkt niet.

3.2.3. Aangezien artikel 40 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op burgers van de Unie en verzoeker een Marokkaans onderdaan – en dus geen burger van de Unie – is kan geen schending van dit wetsartikel worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het feit dat verzoeker, in het inleidend verzoekschrift, verzocht om te kunnen genieten van de kosteloze rechtspleging en hij, alsnog het bewijs bijbracht dat aan de voorwaarden hiertoe is voldaan, dient het door hem reeds voldane rolrecht te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK